

De Utilsigtede Følger af Brexit

Indledning

Storbritannien eller som det hedder officielt 'Det forenede Kongedømme Storbritannien og Nordirland' har nu officielt forladt den europæiske union (EU) og landet er inde i en overgangsperiode, der siges at skulle vare indtil udgangen af 2020.

I denne periode vil Storbritannien forblive i toldunionen og det indre marked og der vil ikke ske store forandringer. Storbritannien vil dog miste sit medlemskab af EUs politiske institutioner, inklusive Europas parlamentet og Kommissionen. Så selvom Storbritannien ikke længere har stemme rettighed bliver de nødt til at følge unionens regler og EF domstolen vil fortsat have den endelige afgørelse i stridigheder og Storbritannien vil fortsætte med at betale til EUs budget. (Edgington, T, 'Brexit: What is the transition period', BBC News Analysis, 01.02.2020.)

Sådanne tekniske detaljer om dit lands forhold til EUs andre medlemslande og udenrigspolitik i almindelighed skaber traditionelt ikke noget engagement hos befolkningen. Udenrigspolitik bliver derfor ofte ignoreret af de politiske ledere, men Boris Johnsons valgsejr – kombineret med den pludselige og dramatiske nedtur i den internationale situation – gør det endnu mere vigtigt at vi tager situationen alvorligt som nation. Storbritannien har forladt Europa unionen, men vi syntes stadig ikke vide hvad det næste skridt skal være.

Det Folkelige Synspunkt

I beslutningen om at stemme for at forlade EU ligger der et syn på Europas historie fastholdt af en stor del af de engelske vælgere, men ikke nødvendigvis vælgerne i andre dele af det forenede kongedømme.

Oprindelsen til dette synspunkt ligger i Napoleons tidens krige og i de to verdenskrige i det 20ende århundrede. Det fastholder at visse europæiske lande burde føre sig som underordnede og respektere at de er blevet besejret af – som nogle vil se det, uden at tale om hjælp fra andre magter – Storbritannien. For andre lande er synspunktet det, at de burde vise taknemmelighed og respekt for Storbritannien som det land, der befriede dem fra Napoleon's tyranni og det 20ende århundredes nazisme.

Mennesker med disse synspunkter mener også at det er under Storbritanniens værdighed at acceptere hvad de føler som diktater fra disse mindreværdige lande dvs de øvrige medlemmer af EU.

Dertil kommer så at som verdens 7ende største samfunds økonomi (2019) (<https://databank.worldbank.org>) har Storbritannien krav på at de mindreværdige lande udviser respect og accepterer at Storbritannien ikke nødvendigvis behøver at følge diktater fra andre magter.

En utilsigtet følge af resultatet af Brexit afstemningen er, at den anselige autoritet og anseelse som stormagt, som Storbritannien havde vundet og nydt blandt almindelige europæiske landes borgere og politikere, nu er i alvorlig fare.

Den mest vigtige begivenhed er nok afstemningen i FNs generalforsamling i maj 2019 hvor Storbritannien tabte en afstemning om Chagos øerne med 116 stemmer mod 6 med 11 EU medlemmer, der enten afholdt sig fra at stemme eller stemte imod Storbritannien.

Afstemningen opfordrede Storbritannien til at forlade øerne og lade dem blive forenet med Mauritius, en opfordring som Storbritannien hidtil har ignoreret.

Om konsekvenserne skriver 'The Guardian' (22. maj 2019): "Men det har kostet politisk, tæret på Storbritanniens støtte i generalforsamlingen og sat utilfredsheden med dets permanente sæde i Sikkerhedsrådet i focus.

Det er også værd at notere sig at Storbritannien i september 2017 mistede sin plads ved Den Internationale Domstol i Haag.

Vil det forenede kongedømme forblive forenet?

Hvis Storbritannien vil vedligeholde og pleje den anseelse og troværdighed, man har vundet ved effektivt at involvere sig i global politik siden 2den verdenskrig, er det en absolut betingelse, at Storbritannien kan vise, at unionen vil forblive forenet også i fremtiden. Om det er muligt er nu blevet mere og mere tvivlsomt.

I et nyligt interview gav den tidligere premierminister Gordon Brown udtryk for det synspunkt, at Brexit afstemningen viste at Storbritannien ikke var tilfreds med sig selv og at unionen behøvede fundamental forandring efter udgangen af EU. Han sagde: "Med mindre regionerne og nationerne føler de har en medstemmelse, der er respekteret indenfor unionen vil unionens tre hundred års historie snart være forbi." (Interview with BBC News, 20th January 2020.)

Ved at følge Brexit op på betingelser, der tilfredsstillende englænderne, tramper regeringen på de mindre nationers erkendte ret til selv at bestemme om de vil følge England ud af Europa unionen eller forblive i unionen. Man ser af nedenstående tabel at Wales stemte for at forlade unionen med en mindre margin (5%) end England (6.8%). Skotland og Nordirland, derimod, stemte beslutsomt for at forblive i unionen og er helt klart ikke villige til at betale den økonomiske pris for at forlade EU.

	England	Northern Ireland	Scotland	Wales	United Kingdom
	%	%	%	%	%
Leave	53.4	44.2	38.0	52.5	51.9
Remain	46.6	55.8	62.0	47.5	48.1
Difference	6.8	-11.6	-24.0	5.0	3.8

Source: BBC News.

Hvad der bekymrer de, der tror på unionen, er at selv medlemmerne af det konservative party (Conservative and Unionist Party) er splittet over spørgsmålet om vedligeholdelse af foreningen af det Forenede Kongedømme. Et flertal støtter Brexit selvom det kan føre til et selvstændigt Skotland (63%) (YouGov survey, June 2019, <http://www.businessinsider.com>) og at Nordirland forlader foreningen (59%).

“Hvad der giver anledning til mest bekymring er ikke blot at så mange tror det vil være slut med unionen, men at så få synes at blive berørt af den mulighed. Kun 30% af de Britiske konservative ville modsætte sig Brexit hvis det ville betyde opløsning af unionen: 56% af de konservative – ialt 70% af alle, der ønsker at forlade EU – ville gennemføre udmeldingen uanset om unionen brød sammen.” (Brown, Gordon, *The very idea of a united kingdom is being torn apart by toxic nationalism*, The Guardian 10.08.19)

Det er klart at der er fælles økonomiske, kulturelle og politiske karaktertræk og interesser, der gælder for hver af de fire nationer såvel som for unionen som helhed, men tydelige forskelle har også overlevet de forgangne århundreder og nu synes at være styrket i opposition til de engelske vælgeres stræben efter Brexit.

Wales

Wales har ikke nogen fremtrædende rolle i britisk politik og dets uafhængigheds bevægelse er lille. Men, en undersøgelse foretaget af Oxford Universitet antyder at: “engelske vælgere bosiddende i Wales fik landet til at hælde mod Brexit”. De kommenterer videre:”Hvis du ser på de ægte walisiske områder, specielt hvor de taler walisisk, ønskede de ikke at forlade EU. De engelske tilflyttere fik Wales til at se ud som om landet støttede Brexit.”

“Mr Davis har levet det meste af hans liv her i denne dal. Han taler walisisk og kendte intet til engelsk før han gik iskole. Hans fader var fåreavler, og det er Mr Davies også. Hans erhverv balancerer økonomisk alene på grund af støtte fra EU. Endnu mere betyder det at Europa udover Storbritannien køber en trediedel af det walisiske lammekød.

“Dette område er opbygget omkring landbrug,” siger Mrs Davies. “Hvis du tager det væk, vil du miste den lokale kultur og lokalsamfundet, for ikke at nævne det walisiske sprog.”

Mr Davies kommer godt ud af det med enhver, selv folk hvis Brexit stemmer kan medvirke til at hans levevej bliver et vrag. Men Mrs Davies finder det mere vanskeligt. Der er folk hun undgår, forsamlinger hun boycotter, og skuffelsen er svulmet op til noget endnu mere dybsindigt. Hun ønsker at Wales forbliver i EU – som et selvstændigt land.

Hun mener et selvstændigt Wales, beskyttet af EU, vil være bedre stillet end bare at være en eftertanke i London.”

(Kingsley, Patrick, & Vancon, Laetitia, *Splintered Isle: A Journey Through Brexit Britain*, written for New York Times, downloaded from the Internet, 7. December 2019)

Scotland

Unionen, der blev skabt ved en traktat i 1707, var primært økonomisk idet de fleste af dens 25 artikler omhandlede økonomiske arrangementer for den nye stat kendt under navnet ”Great Britain”. Den erstattede det skotske penge system, systemer for skatteopkrævning og handels love med love vedtaget i London. Alligevel forblev skotsk lovgivning forskellig fra engelsk lovgivning, og rammerne for det religiøse system blev ikke ændret.

Den traditionelle engelske doktrin er at ifølge den uskrevne engelske forfatning er Parlamentet absolut suverænt. "Ingen person eller organisation er af engelsk lovgivning anerkendt som indehaver af en ret til at sætte sig ud over eller at tilsidesætte Parlamentet's lovgivning" eller til at "betragte den som ugyldig og i strid med forfatningen." (A V Dicey 1859 as quoted by Parau, Christina in 'Core Principles of the Traditional British Constitutions', 2015, som nedbragt og oversat fra Google.)

Et udpræget skotsk synspunkt er nu fremkommet, at landets oprindelige forfatnings tradition har været folkelig suverænitet, snarere end parlamentarisk suverænitet. Med andre ord, før 1707, hvilede suverænitet hos folket – og det er aldrig ophørt.

Boris Johnson's Trækningsaftale

Efter hans valg som leder af det Konservative parti og udnævnelse til premierminister i juli 2019, fortsatte Boris Johnson med at genforhandle en ny trækningsaftale med Europa Unionen. Resultatet blev offentliggjort den 17. oktober og med det samme stærkt kritiseret af både det walisiske og det skotske nationale parti.

Begge partier føler at deres nationale anliggender ikke har fået ørenlyd og begge ville støtte en ny folkeafstemning med det formål at godkende (eller forkaste) aftalen, men lederen af de skotske nationalister, Nicola Sturgeon, mener at den eneste måde at sikre at Skotland bliver hørt er ved at opnå fuld selvstændighed. (Tale til det British-Irish Council 15th November 2019 reported in 'The Scotsman' 16th of November)

Begge partier er bekymrede for deres nationale økonomiers fremtid og følgerne af at skabe en de facto adskillelse af Nordirland fra det britiske hovedland. Waliserne gør det ved at henvise til den ny aftales effekt for vigtige industrier såsom landbrug, arbejdernes rettigheder og miljøbeskyttelse. Skotterne refererer til ulig konkurrence mellem dem og Nordirland.

Northern Ireland

Vold, samfundsomvæltning og stridigheder fortsætter gennem det meste af det 19ende og 20ende århundrede med forskellige aftaler og traktater mellem den britiske regering og den irske republik flettet ind i forløbet. De synes dog nu at være næsten fuldstændig ophørt efter at den såkaldte 'Langfredags aftale' blev underskrevet den 10ende April 1998.

Aftalen sætter rammerne for styrelsen af regionen og etablerede to vigtige institutioner: Forsamlingen (the Assembly) og den udøvende myndighed (the Executive).

Den nordirske forsamling er lovgiver med myndighed over anliggender fastlagt af regeringen i London. I visse større anliggender er der krav om flertal blandt både tilhængerne af unionen og tilhængerne af et forenet Irland. Den udøvende myndighed har deling af myndigheden hvor de ministerielle portföljer er fordelt forholdsvis mellem partierne.

I en erklæring i oktober 2019 om den nye træknings aftale, udtalte det Demokratiske Unionist Party (DUP) at Nordirlands vigtige øst-vest handelsrute ville blive

underkastet EU's told regler, "uanset at Nordirland vil forblive en del af Det Forenede Kongedømme".

"Alle varer vil blive underkastet told eftersyn uanset deres endelige bestemmelsessted," og planen om en EU/UK commission vil give EU et "veto" over hvilke varer, der kan undtages fra toldafgifter.

"Dette er ikke acceptabelt indenfor grænserne af Det Forenede Kongedømme", udtalte DUP.

DUP udtrykte også for at de nordirske forbrugere ville møde højere priser med færre varer og ville få pålagt andre moms-regler end resten af Storbritannien.

For at undgå post-Brexit toldinspektion på landgrænsen, er Mr Johnson i realiteten gået med til at betragte hele øen Irland som et enkelt toldområde. Toldinspektion vil blive påtvunget varer, der krydser mellem det britiske hovedland og Nordirland.

Denne ordning kunne tilfredstille mange irske nationalister, men det har ophidset egnens tilhængere af den union, der er Det Forenede Kongedømme. De føler toldinspektion, som foreslået i trækningsaftalen, vil skabe et forenet Irland i alle henseender, navne undtaget.

Trækningsaftalen indeholder den mulighed, at den irske 'Forsamling' kan stemme om den nye ordning og træffe en afgørelse ved simpelt flertal. Det strider imidlertid mod Langfredags aftalen, der kræver flertal blandt både unionister og nationalister særskilt hver for sig.

Sinn Fein på deres side synes hovedsageligt at være optaget af trækningsaftalens politiske indhold, især den mulighed at unionisttilhængerne kunne nedlægge veto mod at fortsætte ordningen over en længere periode end specificeret. De slår sig dog til tåls med at aftalen kan bane vejen for et forenet Irland "indenfor en generation". " (vice-president Michelle O'Neill as reported in the 'Irish Post' on the 25th of October 2019)

Hvad landet præsterede som Det Forenede Kongedømme

Det Forenede Kongedømme er en union af fire individuelle nationer hver med sin særskilte kultur og nationale identitet. Gyldigheden og vigtigheden af dette factum for den respect og politiske indflydelse unionen vandt sig uden for sine egne grænser kan næppe overdrives. Indflydelsen som trofast styrke bag demokrati, fornuftig og velbegrundet styre er sandsynligvis større end den interne fysiske og økonomiske virkelighed ville give anledning til, men den er utvivlsomt uvurderlig som støtte til de mange britiske politikere og offentlige tjenestemænd, som søgte at skabe en ny verdensorden efter at WWII var afsluttet.

På det personlige og politiske plan er det den britiske premier minister efter WWII, Winston Churchill, hans overtalelses evne og vision for den fremtidige verdens orden speciel i Europa, vi er skyldige. For ham og andre europæiske politikere det primære anliggende var hvordan man kunne undgå endnu en konflikt. I 1930 skrev han i et amerikansk magasin at en "Europæisk Union" var mulig mellem kontinentets lande, men uden at involvere Storbritannien:

“Vi ser kun det gode og en håb i et mere velstående, mere frit, mere tilfreds europæisk almenhed. Men vi har vores egen drøm og vores egen udfordring. Vi er med Europa, men ikke en del af det. Vi er bundet til Europa, men ikke kompromitteret. Vi er interesserede og tilknyttet men ikke opslugt.” (The Saturday Evening Post, 15. February, 1930)

Verdenskrigen kom så, men i trods udviklede Churchill nærmere hans vision om Europa i en radioudsendelse 1 marts 1943.

“Det vil være vort håb at de forenede nationer ledet af de tre sejrige magter- det britiske ‘commonwealth of nations’, Amerikas Forenede Stater, og Sovjet Rusland – straks vil begynde at konferere om den fremtidige verdens organisation, der vil være vort værn mod flere krige ...”

“Man kan forestille sig at der under en verdensinstitution repræsenterende alle nationer vil opstå et Europa Råd”

“Vi må prøve ... at gøre dette Europa Råd (eller hvad det bliver kaldt) en virkelig effektiv liga, verdens stærkeste ... og at gennemføre disse beslutninger og forbygge nye sidespring og forberedelse til nye krige.”

I en tale ved Zürichs universitet i 1946 udvikledes temaet yderligere:

“Vi må bygge en slags Eurpas Forenede Stater. Kun på den måde vil hundredevis af millioner af arbejdere være istand til at genvinde de simple glæder og håb, som gør livet værd at leve. (Men ...) vi britiske har vor eget samfund ‘Commonwealth of nations’.

“Vort konstante mål må være at opbygge og styrke de Forenede Nationers organisation. Underlagt og indenfor dette verdens begreb må vi genskabe den europæiske familie i en regional struktur kaldet – måske – Europas Forenede Stater ...”

I disse tanker fra en politiker, med den autoritet det gav at være leder af et samfund på 53 nationer og et forenet kongedømme holdt sammen som én enhed gennem flere århundreder på trods af interne forskelle, finder vi begyndelsen til nogle af de internationale institutioner hvorpå verden idag er bygget: De Forenede Nationer (FN), Europarådet, det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EØF) som siden er blevet til den Europæiske Union (EU), Organisationen for Økonomisk Samarbejde og Udvikling (OECD) og den Nordatlantiske Traktat (NATO).

Organisationernes anliggende kunne beskrives som geo-political – forsøge at foreskrive nogen respekt mellem alle nationer og forhindre at de igen ville løse deres stridigheder i alt omfavnende krig.

I dem alle spillede britiske politikere og tjenestemænd en vigtig rolle ved at skrive udkast til de grundlæggende vedtægter. Politikere som Reginald Maudling, Ernest Bevin og naturligvis Winston Churchill dukker op i erindringerne. Og tjenestemænd som David Maxwell-Fyfe og Oliver Shewell, der som britisk ambassadør i

Washington forhandlede på Storbritanniens vegne i dannelsen af NATO og beskrives som medskaber af NATO.

En anden gruppe organisationer Verdenshandelsorganisation (WTO), Verdens Banken (World Bank) og den Internationale Valutafond blev dannet med det formål at understøtte handel og lette bevægelse af capital mellem landene og mellem forskellige møntenheder.

Den britiske økonom John Maynard Keynes repræsenterede Storbritannien og var involveret i de forhandlinger, der gik forud for oprettelsen af organisationerne.

OECD

I juni 1947 foreslog amerikaneren George C. Marshall en plan til at assistere europæisk genopbygning efter WWII i form af økonomisk bistand fra USA. Denne assistance var imidlertid afhængig af samarbejde med de europæiske nationer, der ville blive modtagere af hjælpen.

Så umiddelbart efter mødte den britiske udenrigsminister, Ernest Bevin, hans franske modpart i Paris for at drøfte forslaget og 'Komiteen for Europæisk Økonomisk Samarbejde' (CEEC) blev dannet med Ernest Bevin som formand.

Komiteen planlagde en permanent organisation til at tage sig af administrationen af hjælpen og genopbygningen. Den blev derefter til 'Organisationen for Europæisk Økonomisk Samarbejde' (OEEC) og siden hen 'Organisationen for Økonomisk Samarbejde og Udvikling' (OECD), da USA og Canada tilsluttede sig.

EEC

Den Europæiske Kul og Stål Union (ECSC) blev etableret ved Paris-traktaten i 1951, og det var klart fra begyndelsen at de havde til hensigt at etablere en generel toldunion imellem sig. Mange forhandlinger fortsatte igennem 1950'erne og hvad angik EEC konkluderede de i Rom-traktaten af 1957.

Storbritannien var inviteret til at deltage i samtalerne, der konkluderede i disse traktater, men valgte at holde sig udenfor, engagerede sig ikke væsentligt og skrev ikke under på nogen af dem.

I solidaritet med den politiske tradition etableret af Winston Churchill kunne briterne ikke lide "mange af de over-nationale og teknokratiske dele af traktaterne. De var bange for at skade forholdet til 'Commonwealth', og de ønskede at skabe et verdens-omspændende økonomisk system, hvori sterling skulle være den centrale møntfod. (*UK in a Changing Europe*, 29th of August 2019)

EFTA

I mellemtiden begyndte de øvrige medlemmer af OEEC at overveje muligheder for at komme ud over den truende splittelse af Vesteuropa.

På opfordring af Storbritannien etablerede OEEC i 1956 en arbejdsgruppe, der skulle studere mulige former og samarbejdsmetoder mellem den foreslåede toldunion og de medlemslande, som ikke ønskede at tage del i den. Arbejdsgruppen

aflagde rapport i februar 1957 og straks efter besluttede OEECs styrelse "at gå ind i forhandlinger om hvordan der kunne oprettes et europæisk frihandelsområde, som kunne forene EEC med de andre medlems lande og forberede de nødvendige dokumenter". (Middleton, Robert, *Negotiating on Non-tariff Distortions of Trade*, Chapter 1: *Formation of European Free Trade Area*, MacMillan Press, London, 1975)

Flere forhandlinger og arbejdsgrupper hvori Storbritannien var repræsenteret af politikeren Reginald Maudling fulgte indtil i November 1958 det blev klart at det ikke var muligt at danne et frihandelsområde mellem Fællesmarkedets seks lande og de elleve andre OEEC lande uden en fælles extern toldtariff og uden harmonisering på de økonomiske og sociale områder. (Middleton, Robert, *Negotiating on Non-tariff Distortions of Trade*, Chapter 1: *Formation of European Free Trade Area*, MacMillan Press, London, 1975)

EEC Kommissionen fremlagde i februar 1959 et memorandum, som klargjorde "Kommissionens synspunkt at den totale udslettelse af handels barrierer mellem en gruppe lande kun ville være acceptabel indenfor rammer som foreskrevet af Romtraktaten. For "de syv" var det en bekræftelse på at der ikke kunne gøres flere fremskridt i forhandlingerne med EEC. (Middleton, Robert, *Negotiating on Non-tariff Distortions of Trade*, Chapter 1: *Formation of European Free Trade Area*, MacMillan Press, London, 1975)

Samtidig havde der været møder mellem højtstående embedsmænd fra Storbritannien og Østrig, Danmark, Norge, Portugal, Sverige og Schweiz (de ydre "syv"). Ved et møde i marts 1959 drejede discussionen sig om det praktiske arrangement til at opnå frihandel imellem de "syv". Der blev ikke truffet nogen formel beslutning, men samtalerne resulterede i et acceptabelt udkast godkendt af ministrene og anbefalet til godkendelse af regeringerne: at en europæisk frihandels sammenslutning af de "syv" lande blev etableret med en kommitté til at lave et udkast til en konvention.

Et udkast blev lavet af en gruppe af britiske embedsmænd med assistance fra ekspert grupper. De afsluttede deres arbejde i november 1959 og udkastet blev underskrevet ved et møde i Stockholm 4de januar 1960.

EU v EFTA, konklusion

EFTA er en meget indskrænket overenskomst, der holder sig nøje til de regler og anordninger, som er nødvendige for at industrielle varer frit kan bevæges mellem medlemslandene.

Den korte periode, der var tilsidesat til forhandlingerne skyldtes den enighed, der i store træk allerede var opnået mellem EFTA landene. De medbragte en fælles instilling og målsætning for økonomisk samarbejde og indholdet af deres forpligtelser.

En strengere tilnærmelse ville have indebåret betragtelige indskrænkninger i medlemslandenes frihed til at udstikke deres egen økonomiske politik; sådanne indskrænkninger følte som uønskede og unødvendige.

Det er måske værd her at citere forordet til Romtraktaten fra 1957, som siger at de seks medlems lande har besluttet: " – at skabe grundlag for en stadig snævrere sammenslutning mellem de europæiske folk" med det forsæt: " - gennem fælles

handling at sikre økonomiske og sociale fremskridt for deres lande ved at fjerne de skranker, der deler Europa". (Gengivet efter <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN-DA/TXT/?>)

2019 General Election and Konklusion

De fire nationer England, Skotland, Wales og Nordirland blev sammenlagt over en længere periode. Unionen synes ved første øjekast at være stærk, vedvarende som den har været i adskillige århundreder. Den gav støtte til den betragtelige anseelse, som indtil fornylig var knyttet til britiske politiske ledere.

Nu synes de tre ikke-engelske lande imidlertid at have genopdaget deres egen tydelige og helt særprægede identitet og føler det nødvendigt at hævde sig uafhængigt af hinanden og uafhængigt af Westminster.

Efter det nylige parlaments valg (12te December 2019) vil det skotske nationalist parti (SNP) sende 48 medlemmer til Westminster parlamentet inklusive 13 nye medlemmer. Det er måske ikke deres stærkeste præstation og mange, som stemte for SNP har måske ikke ønsket uafhængighed. Ikke desto mindre understreger det landets ønske om ret til selv at bestemme deres fremtid.

Der var kun lille forandring i støtten til Plaid Cymru indenfor Wales og landet sendte 4 medlemmer til Westminster, hvilket viser et ønske om mindre afhængighed af London.

I Nordirland gik både de traditionelle unionstilhængere (DUP) og nationalister (Sinn Fein) tilbage, men når de mindre partier er taget i betragtning har nationalisterne nu for første gang flere mandater i Westminster (7 Sinn Fein plus 2 SDLP) end unionstilhængerne med 8 mandater.

Med den seneste trækingsaftale mellem EU og Storbritannien og en de facto adskillelse af Nordirland fra hovedlandet synes det nu at være klart at samarbejde mellem Nordirland og den Irske Republik vil vokse og vil i tidens fylde føre til sammenlægning.

Hvis det af disse årsager sker at unionen falder fra hinanden, kan ikke-venlige magter argumentere, at Det Forenede Kongedømme af Great Britain og Nordirland ikke længere eksisterer og nogle kan så argumentere, at det er urimeligt for Storbritannien (eller en efterfølger) at have permanent stemmeret i FNs Sikkerhedsråd. De same magter kan måske også stille det spørgsmål om England alene vil have de nødvendige ressourcer til at kunne gøre krav på en stilling som verdensmagt. Deraf følger konsekvenser for representation indenfor Nato og OECD.

Man noterer sig også Gibraltarars specielle status indenfor EU på baggrund af Spaniens krav på dette territorium. Og ikke at forglemme Argentinas krav på Falklands øerne.

I forberedelse til et besøg af den franske premier minister i februar 2017 skrev Theresa May en artikel i 'Le Figaro' med følgende konklusion:

"Storbritannien forlader den Europæiske Union som organisation, men vi vil være stærkere end nogensinde som trofast partner sammen med vore venner i Frankrig

og overalt i Europa at arbejde for at styrke sikkerhed og fremgang for alle borgere.”

Tiden vil vise hvor stærk og trofast en partner et fremtidigt Storbritannien vil blive. Når andre magter begynder at stille spørgsmål ved den stilling, landet har haft i den internationale orden skabt efter WWII, vil Storbritannien behøve all de venner og al den støtte de kan få.

Knud V. Møller © 2020